

Talemaader, som nu Tilfældet har været i 10 Aar, hvor alle gerne have villet tale godt om Arbejderne og tale vel om, hvad der skulde gøres, men hvor der alligevel ingen Ting blev gjort. Hvor meget der end kan være at udsætte paa, hvad der her er foreslaaet i disse to Forslag, paaftaar jeg dog, at der er gode Tanker i det første Forslag ogsaa. Skønt jeg indrømmer, det vil være umuligt at gennemføre det; derfor kunne vi dog godt hente noget fra det ogsaa. Jeg vil i det hele haabe, at enhver, der har Ønske om at faa noget gjort for Arbejderne, ikke blot vil nøjes med at tale lidt smukt og godt derom, men at alle fra Regeringen til de forskellige politiske Grupper i Rigsdagen, saavel i Folketinget som i Landstinget, ville række en medvirkende Haand til Arbejdet paa Grundlag af, hvad der nu er fremkommet, saa at vi kunne faa udarbejdet saadanne Regler og Forslag, som kunne gennemføres og blive til Gavn og Bedste for den Arbejderstand, som nu lever og lider under trykkende og tunge Naar, saa at Ulykkesforsikringen maa blive ligesom en lille Vysstraale i det sociale Mørke, hvorunder den danske Arbejderstand for Øjeblikket suffer.

Th. Larsen: Tanken om en Ulykkesforsikring for de danske Arbejdere har jo gennem mange Aar spændt Arbejdernes Forventning om, at der virkelig paa dette Omraade maatte blive gjort noget til Gavn for dem. Jeg kan slutte mig til det Ønske, som den sidste ærede Taler udtalte, nemlig at der virkelig paa Grundlag af det Lovforslag, der foreligger, maatte blive gjort et alvorligt Arbejde for, at der kunde komme et Resultat frem, saa at der kunde blive en virkelig Ulykkesforsikring. Da Lovforslaget om Arbejdstid var til Forhandling her i Tinget, udtalte det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen), at i de sidste 35 Aar havde Arbejderne her i Landet gjort store Fremskridt; jeg tror, han sagde lige saa store Fremskridt i de 35 Aar, som i de foregaaende 500 Aar. Jeg skal nu ingenlunde nægte, at der i dette Tidsrum er sket store Fremskridt for Arbejderne, og der er jo ogsaa kommen enkelte humane Love til Gavn for Arbejderne, men jeg mener dog, at Fremskridtet ikke er saa grumme stort for Landarbejdernes Bedkommende. Naar vi f. Eks. vide, at en Landarbejderfamilie gennemsnitlig kun har 300 Kr. aarlig at leve af, adskillige endda mindre, saa kan der her ikke godt være Tale om noget videre Fremskridt, da dette jo er det mindste, det er muligt for en Familie at leve af, naar den i det hele taget skal kunne leve under menneskelige Vilkaar.

Det ærede Medlem indrømmede, at Livsforsødenhederne ganske vist ogsaa vare stegne i samme Tidsrum. Ja, det er selvfølgelig, men hvor der ikke er større aarlig Indtægt end 300 Kr., kan der ikke ret vel være Tale om at stille forøgede Krav til Livet, thi denne Indtægt er det mindst mulige, som sagt, en Familie nogenlunde kan slaa sig igennem med. Det forekommer mig derfor ogsaa, at det er paa høje Tid, at Lovgivningsmagten kommer til at tage Sigte paa at afhjælpe den værste Nød, der kan ramme en Arbejderfamilie, nemlig at den ved Ulykkestilsfælde mister sin Forsørger, og det har derfor glædet mig særdeles at se disse to Forslag lagte frem her paa Tingets Bord, og jeg vil, som sagt, haabe, at det virkelig maa lykkes os at komme til et Resultat paa dette Omraade. Nu skal jeg ganske vist indrømme med Henyn til det Forslag, som er fremlagt af Socialdemokraterne, at det forekommer mig at være uigennemførligt, og det forekommer mig ogsaa, at hvis vi virkelig gennemførte det paa det foreliggende Grundlag, vilde det i Virkeligheden blive en ny Bestyttelse for Industriens paa Landbrugets Betsfning, hvad jeg for min Part jo ikke vilde kunne gaa med til. Paa den anden Side maa jeg imidlertid indrømme, at der er Tanker deri, som nok vare værd at tage med under Udarbejdelsen af et saadant Forslag. Naar man saa gennemlæser det Forslag, som er forelagt af det ærede Medlem fra Ringkøbing, er der jo ganske vist visse Punkter deri, som ogsaa jeg er kommen til at stejle over, visse Punkter, som der, hvis man tager dem bogstavelig, sikkert maa foretages Ændringer i her og der. Der er da navnlig det, som den ærede Forslagsstiller selv nævner angaaende Husbygning. Det forekommer mig virkelig, at det ikke gaar an saaledes at slaa de smaa Huse, som bygges ude paa Landet, sammen med de store Kasernebygninger, som bygges i Byerne, og det glædede mig derfor at høre, at det heller ikke var Forslagsstillerens Mening, at de Huse paa Landet, som jo i Reglen kun bygges i et Stofværk, skulle komme ind under § 2, Litra e, saa vidt jeg husker. Og saa er der ogsaa Brobygning. Det er jo egentlig det samme herved. Sagen er jo lige saa relativ her som ved Husbygning. Der er nemlig adskillig Forskel paa en stor Jærnbanebro og en lille Stenkiste, og det vilde derfor synes jeg, være lidt uretfærdig, hvis en Mand, der en Dag f. Eks. tog en Arbejder til at efterse og istandgøre en Stenkiste, hvortil der ikke behøves videre særlige Redstaber til Istandsættelsen end en